

som den, jeg igaar tillod mig at fremsætte i Anledning af Forslaget til Hærløven under Nr. 141, som Folkethinget jo forresten syntes særdeles godt om, hvilket forsaavidt undrede mig. Her staar nu: „Ministeren indstiller den blandt de 3 af Raadet anbefalede, som han finder værdigt til Forsømmelse“, det er Flertallets Forslag. Der staar i dette Forslag, at Ministeren kan ikke udnævne en Mand til Kommandør, undtagen han er indstillet af hans egne Embedsmænd, af Mænd, der ere uansvarlige for os, for Rigsdagen. Svorledes end disse Udnævnelser falde ud, kan han som Regel, hvis der reises Indsigelse derimod, ogsaa politisk Indsigelse, slyde sig ind under, at han er bunden ved Loven til der ikke at have noget virkeligt, egentligt, effektivt Ansvar. Det tror jeg ikke er rigtigt. Jeg tør ikke modsigge, at det kan være rigtigt at have Forsømmelseslister eller Forsømmelsesraad, men det kunne vi have alligevel, og jeg vil heller ikke sige Andet, end at det maatte kan være ønskeligt og kan være ret moralsk bindende, naar ikke særlige Grunde ere tilstede; men jeg ønsker ikke, hverken af politiske Hensyn eller af Hensyn til Tjenesten, at Ministeren ubetinget skal være bunden dertil, og jeg har derfor været med til under Nr. 52 at foreslaa, at det kommer til at hedde: „Saa fremt Ministeren ikke finder særegne Grunde til at fravige Forslaget, indstiller han ogsaa.“ Man kan gjøre Indvending mod Udtrykket „særegne Grunde“, men det er jo en Selvfølge, at derved forstaaes: i Tjenestens Lær liggende Grunde, thi Ministeren tager jo ikke andre særegne Hensyn end dem, der stemme med Tjenestens Lær. Under Nr. 54 er der ligeledes stillet et Forslag af det Mindretal, hvortil jeg hører. Det angaar Forsømmelser i Krigstid. Vi have der bedet om at faae sjøet det Samme til Paragrafen, som Folkethinget igaar vedtog for Hærens Bedkommende, at Antallet af de normerede Nummere ikke derved maa overskrives. Man siger, at under de særlige Forhold tilføjes vil en saadan Grændse berøve den omhandlede Ret en væsentlig Del af dens Indflydelse. Jeg skal indrømme, at Grændsen berøver Netten en Del af dens Indflydelse; men jeg veed ikke, hvorledes man i saa Henseende kan paaberaabe sig de særlige Forhold tilføjes. Det faar jeg maatte nærmere at høre. Det er en Selvfølge, at denne Grændse berøver Netten til at udnævne enhver Premierlieutenant til Kapitain, enhver Kapitain til Kommandør o. s. v. Indflydelse; men var det ikke Tilfældet, saa kunde jo vore tappe Officere og Underofficere i Flaaden som i Hæren komme hjem allesammen som Admiraler og Generaler, Kommandører og Oberster. Vil man møde vort Forslag med den Indvending, at, naar de ere ude tilføjes, og Folkene have kæmpet tappert, saa veed

Chefen ikke, om han overskrider det normerede Antal Nummere ved at sige til en raff Premierlieutenant: nu er Du Kapitain, saa er dette en Misforstaaelse. Have de været saaledes i Alben, at flere have udmærket sig i den Grad, at der kan være Tale om en saadan Forsømmelse, saa maa ogsaa En og Anden være falden, og der er saaledes et Nummer ledigt, som kan udfyldes. Naar Chefen faar en Instruy, der siger, at, naar han benytter den Ret, maa han benytte den med Maadehold, uden at overstride Grændsen, vil der dog være meget god Anledning til at bruge den Ret, Paragrafen giver ham, ogsaa med vor Indskrænkning. En lignende Betragtning gjælder for Hærens Bedkommende. Der er ikke Tvivl om, at, hvor der kæmpes dristigt og tappert, maa der desværre efter Krigens Gang blive saa mange Pladser ledige, at den Høstkommanderende kan foretage ekstraordinære Forsømmelser. — For mit Bedkommende har jeg allerede omtalt Endringsforslaget Nr. 59. Jeg afholder mig fra at stemme over dette Forslag. — Hermed tror jeg at have nævnt de enkelte Endringsforslag, jeg vilde omtale. Jeg skal kun sige, at jeg i Forening med mine Benner har ment, at vi kunne gaa til en Forsøgelse af den finantzielle Byrde til Flaaden uanset Forholdene ved Hæren, naar vi faae hen til Søminevæsenets Udsvilling, det mere komplicerede Artilleri og deslige; men gaa vi over den Grændse, vi have sat, lagt sammen med, hvad vi allerede i de forskjellige senere Aar have bevilget og nu betydelig forøge, hvortil endnu kommer Lærningsforhøielsen, saa bliver det for Meget for de 900 Børnepligtige, naar vi skulle have Noget til de 9,000.

Paulsen: Jeg kan ikke negte, at det har forbausset mig at høre den sidste ærede Læters Udtalelse, navnlig fordi han i temmelig stærke Udtryk markerede, at, hvad der var givet Marinen i Fortiden, skylbtes Meget en Belvillie og Kjerlighed for Søværnet, ligesom det ogsaa idag blev gjort gjældende af det ærede Medlem, at det udelukkende eller hovedsagelig var det Finantzielle, der gjorde Udslaget. For mig staar det selvfølge lig saaledes, at der foruden det Finantzielle tillige er en anden Faktor, der er lige saa vigtig. Smid- lertid skal jeg ikke komme ind paa en Besvarelse af hans Bemærkninger om det Finantzielle — det maa jeg overlade til andre Medlemmer —, men skal kun udtale, at denne Kjerlighed til Flaaden forekommer mig at være af den Slags, man kalder Kjerlighed med Mobilisation. — Svad § 12 angaar, der omhandler Genindkaldelsen af Mand- skabet af 3die Aargangs Lægsrulleartillerister i 30 Dage, er der jo et Flertal, som agter at udstemme denne Paragraf. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Balgfreds (Hofstein-Ledre-